

Arrest

nr. 68 500 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij op 8 augustus 2011 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die *loco* advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, van Georgische nationaliteit, komen op 12 september 2010 België binnen en dienen op 13 september 2010 een asielaanvraag in.

Op 22 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van verzoekers de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 61 125 van 9 mei 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers weigert.

Op 17 mei 2011 worden aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten –asielzoeker.

Op 17 juni 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 juni 2011 dienen verzoekers een aanvulling in.

Op 2 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Reden :

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een aantal medische getuigschriften over gedateerd op 31.05.2011 en 8.02.2011. Deze medische getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter § 1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 17.06.2011, dus na de invoetreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bevestigt op 17.05.2011 en ter kennis gebracht op 18.05.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.“

Op 12 augustus 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 augustus 2011 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad na te gaan of het beroep op ontvankelijke wijze werd ingediend. Een minderjarige wordt als handelsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, met vermelding van het kind. *In casu* betreft het rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de derde verzoekende partij beschikt gezien haar leeftijd (namelijk 9 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij diende aldus vertegenwoordigd te worden, door haar vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en/of tweede verzoekende partij optreedt in haar/hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar/hun minderjarig kind dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep ingediend door de derde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste en enig middel : de schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet van 15 december 1980. artikel 3 en 8 EVRM in samenhang gelezen met de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsverplichting als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 3 Wet Motivering bestuurshandelingen

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag onontvankelijk omdat het standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag niet werd voorgelegd. De beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"(...)".

Artikel 9ter Vw. bepaalt:

"(...)";

De beslissing is onwettig, zoals hierna wordt uiteengezet.

Eerste onderdeel; schending van de aangevoerde bepalingen doordat de feiten waarop de beslissing steunt, niet stroken met de werkelijkheid.

Volgens de bestreden beslissing beantwoorden de voorgelegde medische getuigschriften gedateerd op respectievelijk 31.05.2011 en 05.02.2011 niet aan het model van standaard medisch getuigschrift zoals vereist bij artikel 9ter Vw, en KB van 24.01.2011.

Bij nazicht van het dossier stelt verzoeker vast dat bij zijn aanvraag volgende stukken werden gevoegd en vermeld op "de inventaris der overtuigingsstukken":

1. Kopie van paspoort ;
2. Medisch verslag van 06.06.2011 op naam van L.I.;
3. Medisch verslag van 08.02.2011 op naam van L.I.;
4. Verklaring 20.11.2007;

In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat deze inventaris onvolledig of foutief zou zijn.

Stuk 2 betreft een medisch verslag overeenkomstig het standaard medisch getuigschrift. Stuk 3 betreft eveneens een medisch verslag, doch waarvan de hoofding afwijkt van het standaard medisch getuigschrift.

Eerst en vooral blijkt dat er helemaal geen attest werd bijgevoegd dat gedateerd zou zijn op 31 mei 2011. Verzoekers kunnen zich een dergelijk getuigschrift niet herinneren. Verzoekers weten dan ook niet welk medisch verslag van 31.05.2011 wordt bedoeld in de bestreden beslissing.

De motivering in de bestreden beslissing lijkt te steunen op een niet bestaand medisch getuigschrift.

Daarnaast blijkt dat er in de bestreden beslissing nergens sprake is van het getuigschrift gedateerd op 6 juni 2011, dat weldegelijk beantwoordt aan het model standaard medisch getuigschrift. Verzoeker kunnen hieruit alleen maar afleiden, dat met het getuigschrift van 6 juni 2011 géén rekening werd gehouden.

De bestreden beslissing motiveert in elk geval nergens waarom het medisch getuigschrift van 6 juni 2011, bij de aanvraag gevoegd onder stuk 2, niet zou voldoen aan de vereisten van een standaard medisch getuigschrift.

Nochtans wordt ook in de aanvraag, waar de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter Vw. systematisch worden overlopen/besproken, herhaaldelijk verwezen naar dit getuigschrift:

"Verzoeker legt het medisch getuigschrift overeenkomstig het standaardformulier voor (stuk 2) waarin de medische toestand wordt omschreven".

En verder:

"De medische getuigschriften stellen dat verzoeker kampt met een posttraumatische stress-stoornis met psychote kenmerken (stuk 2). Dokter C. spreekt van een "indrukwekkende psychiatrisch syndroom" (stuk 3)".

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond.

Tweede onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen doordat de standaard medisch getuigschrift,

Bij Koninklijk besluit van 24 januari 2011, werd een standaard medisch getuigschrift in bijlage gevoegd om te gebruiken ter staving van de medische aanvraag waarbij een aantal zeer specifieke vragen worden gesteld.

Het is niet voor redelijke betwisting vatbaar dat de invoering van het gebruik van een standaard medisch getuigschrift uitsluitend tot doel had antwoord te krijgen op een aantal relevante medische vragen. Tevens kan aangenomen worden dat de volgorde en wijze van formulering, de verwerking van deze aanvragen door de bevoegde diensten, vlotter maakt.

Er kan uit de wettelijke bepalingen, noch uit de ratio legis, afgeleid worden dat het de bedoeling was van de wetgever om een welbepaald formulier te gebruiken.

Dit zou inhouden dat de dienst vreemdelingenzaken zaken 'originele' standaard formulieren dient te verspreiden (al dan niet gewaarmerkt), dien dan door de aanvrager moeten ingevuld en ingediend worden.

Dergelijke formulieren worden echter niet verspreid. Integendeel, de aanvrager wordt geacht zelf via internet een dergelijk formulier af te printen. Er bestaat dus helemaal geen vereiste om een bepaald standaardformulier te gebruiken, maar enkel een formulier te gebruiken dat opgesteld is overeenkomstig het standaardmodel.

Dit bevestigt op zich reeds dat de verplichting vervat in artikel 9ter Vw. niet gericht is op het gebruik van een welbepaald formulier, doch een inhoudelijke verplichting uitmaakt (zie ook RvV nr. 61.726, 18 mei 2011).

Er anders over oordelen zou betekenen dat ook de aanvraag ingediend op gekleurd papier, in een ander lettertype of andere lettergrote, al dan niet recto-verso, allemaal afwijkingen zijn van een typeformulier die met een onontvankelijkheid worden betreft.

De wetgever heeft een dergelijke formele rigorositeit nooit betracht, wel dat het formulier inhoudelijk niet afwijkt van het model.

Aangezien de voorgelegde formulieren weldegelijk beantwoorden aan de inhoudelijke vereisten, dient vastgesteld te worden dat door verzoekers wél gebruik werd gemaakt van een standaard medisch getuigschrift zoals vereist bij artikel 9ter Vw.

Ook Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat de vereiste van een standaard medisch getuigschrift niet al te strict kan/mag geïnterpreteerd worden. Het betreft geen formele» maar een inhoudelijke voorwaarde (RvV nr. 61.726 van 18 mei 2011):

"Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aldus stelt dat verweerder heeft nagelaten een inhoudelijke vergelijking van de twee attesten uit te voeren en slechts een héél oppervlakkige prima facie toets heeft uitgevoerd, op basis van de hoofding van het medisch attest en dat dergelijke werkwijze niet strookt met een zorgvuldig bestuur, kan hij worden gevolgd door de Raad. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond".

Deze rechtspraak is mutadis mutandis ook in huidige zaak toe te passen.

Huidig middel is ernstig en gegrond."

3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers op 17 juni 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat hun aanvraag bijgevolg diende onderzocht te worden in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zoals gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verwerende partij citeert de respectievelijke wetgeving en stelt in haar nota dat de wetgever de verplichting oplegt om het standaardgetuigschrift dat is opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan het koninklijk besluit van 24 januari 2011 wordt gevoegd te voegen. De wetgever voorziet volgens de verwerende partij geen andere mogelijkheid. Verzoekers leggen bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet twee medische attesten voor die volgens de verwerende partij beide niet overeenstemmen met het standaard medisch getuigschrift zoals voorzien in het koninklijk besluit van 24 januari 2011.

In de beslissing werd rekening gehouden met die twee attesten doch werd terecht geoordeeld dat die medische attesten niet overeenkomen met het standaardmodel. Waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissing verwijst naar een attest dat zij nooit hebben bijgevoegd, merkt de verwerende partij enerzijds op dat het vermelden van een verkeerde datum niet impliceert dat er geen rekening zou gehouden zijn met één medisch attest en anderzijds merkt de verwerende partij op dat ook verzoekers zich vergissen qua datum daar de datum zoals vermeld op het medisch attest niet overeenkomt met de datum zoals vermeld in de inventaris. Het argument dat het gepubliceerde en bij wet opgelegde medisch attest gelijkenis vertoont met het door verzoekers aangewende getuigschrift doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het niet het bij de wet opgelegde attest is. Bovendien voorziet de wetgever in de exclusieve bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris de ontvankelijkheidsvoorwaarden dient te onderzoeken vooraleer het medisch getuigschrift overgemaakt wordt aan de raadgevende arts. Daarom moet het getuigschrift bestemd zijn voor de gemachtigde. De verwerende partij stelt dat dit de reden is voor de betiteling die de wetgever heeft gegeven aan het verplicht te gebruiken standaard medisch getuigschrift: het is bestemd voor de Dienst humanitaire regularisaties en niet voor de adviserende arts van de Dienst humanitaire regularisaties. Het komt de gemachtigde niet toe om het medisch getuigschrift inhoudelijk te onderzoeken doch wel naar de vorm.

Hij moet de ontvankelijkheidsvoorwaarden nagaan en onderzoeken of voldaan is aan de bij wet gestelde voorwaarden met name dient hij qua vorm na te gaan of de aanvraag een standaard medisch getuigschrift bevat en dit medisch getuigschrift de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Enkel wanneer aan die ontvankelijkheidsvoorwaarden is voldaan, wordt

het dossier voor advies overgemaakt aan de raadgevende arts. De verwerende partij wijst er in haar nota op dat deze bepaling geen appreciatieruimte overlaat aan de verwerende partij die zich *in casu* diende te beperken tot de vaststelling dat het standaard medisch getuigschrift niet werd gevoegd bij de aanvraag zodat deze aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard. Verzoekers kunnen volgens de verwerende partij niet worden gevolgd in hun bewering als zou de beslissing een schending uitmaken van artikel 9ter, § 1, 4° en § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt de verwerende partij vast dat waar verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag ter bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zij hebben nagelaten een uiteenzetting te geven van de wijze waarop die bepalingen geschonden zouden zijn zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Tenslotte vervolgt de verwerende partij dat de determinerende motieven op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden in de thans bestreden beslissing zodat verzoekers niet aantonen op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden. De verwerende partij besluit dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingen, dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

De verwerende partij houdt voor dat het medisch attest dat door verzoekers bij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden werd gevoegd geen "standaard medisch attest" is dat werd opgesteld conform het model vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011).

De Raad kan slechts vaststellen dat het medisch attest dat verzoekers bij hun aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden voegden, met uitzondering van de hoofding, inhoudelijk volledig gelijk is aan het standaard medisch attest zoals opgenomen als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011. Het ingediende medisch attest voorziet de mogelijkheid om duidelijk de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt, haar graad van

ernst en de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden. Het ingediende medische attest beantwoordt volledig aan de *ratio legis* van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het louter feit dat in de hoofding van het ingediende medisch attest tussen de woorden “bestemd voor” en de woorden “de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken”, de woorden “de adviserende arts van” werden gevoegd, laat op zich niet toe te besluiten dat het aangebrachte medisch attest geen standaard medisch attest is zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals bedoeld door de wetgever (cf. Ontwerp van wet tot wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, *Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0771/001, 147). Het gegeven dat op een modelformulier een verduidelijking werd aangebracht, die bovendien gelet op hetgeen bepaald is in artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet – waarin voorzien wordt dat de medische beoordeling die moet plaatsvinden op basis van medische attesten gebeurt door een ambtenaar-geneesheer – perfect logisch is, laat op zich niet toe te oordelen dat geen gebruik zou gemaakt zijn van het voorziene standaard medisch getuigschrift.

Waar de verwerende partij opmerkt dat het medisch attest in eerste instantie bestemd is voor de gemachtigde van de staatssecretaris en pas na ontvankelijk verklaring van de aanvraag bedoeld is voor de arts, merkt de Raad op de verwerende partij hierin kan worden gevolgd. De tekst van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet is echter duidelijk en de toevoeging in de hoofding van het voorgelegde medisch attest kan niet tot de door de verwerende partij aangevoerde verwarring leiden tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase van de aanvraag.

Er dient bijgevolg vastgesteld te worden dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en artikel 9ter van de vreemdelingenwet geschonden werd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; Raad van State 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4 . Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET